

ย่อคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางแพ่ง

เรื่องเสร็จที่ สรพ.๙๙ /๒๕๕๕

สำนวนเลขที่ ๖๘/๑๘๘/๒๕๕๕ (มีมติครั้งที่ ๕๑/๒๕๕๕ วันอังคารที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๕)

ประเภทสำนวน ทรพียสินสูญหาย

เรื่อง รถยนต์ของทางราชการสูญหาย

สรุปข้อเท็จจริง เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๐ นาง ล. ลูกจ้างประจำ ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้นำรถยนต์ของทางราชการ ไปซื้อของเพื่อเข้าไปเตรียมความพร้อมในการเดินทางไปราชการ วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ ระหว่างที่นาง ล. เดินทางกลับบ้านพักเพื่อไปนำใบสั่งน้ำมันมาเติมน้ำมันรถยนต์ ขณะจอดรถยนต์ของทางราชการไว้หน้าบ้านพักโดยไม่ได้ดับเครื่องยนต์ ได้ถูกคนร้ายโจรกรรมรถยนต์คันดังกล่าวไป เป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายคิดเป็นเงิน ๗๔๘,๕๕๙.๓๑ บาท

ความเห็นของพนักงานสอบสวน -

ความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด ความเสียหายไม่ได้เกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของนาง ล. แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อนาย ว. ในฐานะผู้บังคับบัญชา ยินยอมรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้น จึงถือว่าทางราชการไม่ได้รับความเสียหาย

คำวินิจฉัยสั่งการของผู้แต่งตั้ง เห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด

ประเด็นที่พิจารณา มีเจ้าหน้าที่ผู้ใดต้องรับผิดชอบใช้คำสั่งใหม่ทดแทนให้แก่ทางราชการหรือไม่ จำนวนเท่าใด

กฎหมายที่พิจารณา พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๔

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางแพ่ง ตามสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๐ นาง ล. ลูกจ้างประจำ ตำแหน่งคนงาน ปฏิบัติงานประจำศูนย์ประสานงานโครงการได้นำรถยนต์ของทางราชการขับไปที่บ้านพักและได้จอดรถไว้หน้าบ้านพักและลงมาจากรถเพื่อเปิดประตูรั้วโดยไม่ได้ดับเครื่องยนต์ ปรากฏว่ามีคนร้ายแอบเข้ามาทางด้านหลังรถยนต์เปิดประตูรถยนต์ขึ้นไปแล้วขับหนีออกไปอย่างรวดเร็ว หลังจากเกิดเหตุ นาง ล. ได้โทรศัพท์แจ้ง ๑๙๑ เพื่อให้ช่วยสกัดจับ อีกทั้งยังร้องขอให้ผู้ประสบเหตุที่ขับรถยนต์ผ่านมาให้ขับรถตามคนร้ายไป แต่เนื่องจากขณะนั้นเป็นเวลาค่ำแล้ว และคนร้ายก็ขับรถยนต์หนีไปอย่างรวดเร็วจึงไม่สามารถติดตามคนร้ายได้ นาง ล. จึงได้ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจ กรณีดังกล่าวเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหาย จากถ้อยคำของนาง ล. อ้างว่าจะต้องเดินทางไปราชการในช่วงเช้าของวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ โดยเดินทางไปพร้อมกับนาย ผ. พนักงานขับรถยนต์ที่ศูนย์ประสานงานโครงการให้มาช่วยขับรถยนต์ แต่การที่ในวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๐ นาง ล. ได้ขับรถยนต์ของทางราชการกลับบ้านพักทั้งที่ยังไม่ถึงกำหนดเวลาเดินทางไปราชการ เนื่องจากจะนำรถยนต์ออกไปเติมน้ำมันเพื่อเตรียมความพร้อม แต่ได้ลืมใบสั่งน้ำมันไว้ที่บ้านพักจึงขับรถราชการไปเอาใบสั่งน้ำมันดังกล่าว ในการนำรถราชการออกไปในวันเกิดเหตุ นาง ล. ได้อ้างถึงบันทึกข้อความลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ เรื่อง มอบหมายให้นาง ล. นำรถยนต์ของทางราชการไปจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์เพื่อเข้าไปเตรียมพร้อมล่วงหน้าในวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ และเติมน้ำมันตามใบสั่งน้ำมัน เมื่อพิจารณาดังกล่าวแล้วพบว่าบันทึกปฏิบัติงานดังกล่าว โดยตรวจสอบการออกเลขบันทึกฉบับดังกล่าวในทะเบียนนำส่งหนังสือ ปรากฏว่าบันทึกได้

ออกเลขลำดับที่ ๑๖๐ ไว้เป็นเลขสุดท้ายของทะเบียนปี ๒๕๔๙ ทั้งที่ตามข้อเท็จจริงบันทึกข้อความฉบับดังกล่าวควรจะออกเลขในทะเบียนนำส่งหนังสือปี ๒๕๕๐ ซึ่งขัดต่อเหตุผลเป็นอย่างยิ่ง จึงน่าเชื่อว่าเป็นการจัดทำบันทึกขึ้นในภายหลังเพื่อเป็นการสร้างหลักฐาน จึงถือไม่ได้ว่าการที่นาง ล. ได้ขับรถยนต์ของทางราชการกลับบ้านพักและไปเกิดเหตุดังกล่าว เป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ แต่เป็นการนำรถยนต์ของทางราชการไปใช้ในลักษณะส่วนตัว อย่างไรก็ตาม พฤติการณ์ที่ลงจากรถโดยติดเครื่องยนต์ไว้ แต่ไปเปิดประตูรั้วยังเป็นการกระทำในลักษณะที่ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงอีกด้วย จึงให้นาง ล. รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวนตามความเสียหายภายหลังจากหักค่าเสื่อมราคาแล้ว ตามนัยมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

ผู้ย่อ	นางสาวเกวรีย์	เก่งเดช	นิติกร
ผู้ตรวจ	๑. นางสาวสุชาติพิทย์	โพธิ์ศรี	หัวหน้าฝ่าย
	๒. นางสาวสุวรรณา	อิศรางกูร ณ อยุธยา	ผู้อำนวยการกลุ่มงาน ตพ. ๑

